

DENAZEN-REGÉNY

TRANS GENDENT

felemelkedés

Most minden eldől...

Negyedik könyv

fine
selection

JUS ACCARDO

BESTSELLERSZERZŐ

J U S A C C A R D O

TRANSCENDENT

felemelkedés

Negyedik könyv

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2022

Az olvasóknak...

Legyen a kávétok feneketlen, és a sajtrudacskátok örökké gőzölgő

1.

ÁTFURAKODTAM AZ UDVAR EGYRE NÖVEKVŐ TÖMEGÉN, lazán sűrölva az ismeretlen arcok tengerét. A Parkview Egyetem campusa olyan volt, mint amire számítottam. Habár nem a züllöttség virágzó mekkája, Parkview mégiscsak a *kemény bulijaival* szerzett magának hírnevet. És ez alól a helyi egyetem sem volt kivétel.

A pillantásokból ítélve, amiket az udvaron áthaladva kaptam, a legtöbb srácot jobban érdekelte a kamatyolás, mint a tudomány. Hárman utánam kiáltottak, ketten füttyögtek, és egy alacsony, Jane's Addiction vintage pólót viselő figura tutira lekapta párszor a fenekemet a telefonjával.

Egy hórihorgas, kék-lila rasztás srác szórólapokat osztogatott. Amikor odajött hozzám, kissé túlzott lelkesedéssel tolt az arcomba a papírt.

– Tanévkezdő atom sörparti – kacsintott rám. Aztán valamiféle furcsa táncmozdulatot tett, és csettintett az ujjával. Talán szexi

próbált lenni, de helyette úgy nézett ki, mintha mindjárt bepislne.
– A gólyáknak ingyen pia jár.

– Szupcsi – erőszakoltam ki egy lányos kuncogást. *Sóhaj*. Mikor fognak az eszemért szeretni a srácok?

Talán, amikor nem egy kvázi pornósztár bőrébe bújok...

Hosszú, fekete hajamat átvetettem a vállamon, és kinyomtam felpumpált melleim, mialatt a bal oldali fenyő tövében helyet foglaltam. Mivel a Denazen körözési listájának élén szerepelek, álcázás nélkül nem léphettem ki a házból; a Hatos képességem viszont lehetővé tette, hogy bármilyen tárgy molekuláris szerkezetét megváltoztassam a külsőm átalakítása érdekében. A mai álcám egy bögyös, hollófekete hajú önjelölt egyetemista csaj volt. Még király háttértörténetet is írtam neki. Kénytelen volt sztriptíztáncosnak állni, hogy a keresett pénzből megmenthesse a vak háromlábú kutyáját. A kutya is kapott saját történetet.

Láthatóan túlságosan ráértem mostanában.

– Ingyen pia? Komcsi? – nyavalyogtam.

– Naná, bébi. – A srác a kamulelkesezésem meghívásnak vette, és lehuppant mellém a földre. Ócska sörtől és fűtől bűzlött, a pilantása pedig sorozatosan az alig *rejtett völgyeimre* tévedt.

A mai álca egy társadalmi kísérlet volt. Vagy inkább egy fogadás. Egy heves vita után Jade-del, a bosszantó pasitolvaj Hatossal, aki az utóbbi időben kezdett hozzám nőni – akár a gomba –, bizonyítani akartam, hogy a dögösség nem csupán felemelő, hanem hasznos is. A csaj állandóan lenézően néz rám, csípős megjegyzéseket tesz az öltözködésemre és a viselkedésemre. Igazából csak féltékeny.

Százszor jobb a seggem, mint neki.

A szempilláimat rebegtettem, és közelebb hajoltam, kíváncsian várva, meddig mehetek el.

– Figyi, tudnál adni egy húszast? Az exem szétbarmolta a kocsimat, így taxit kell fogynom, hogy eljuthassak a kis banzójodra.

A csávó a szemöldökét ráncolta, ajkai meglepetten szétnyíltak, de gyorsan felocsúdott. A zsebében kezdett kotorászni, előhúzott egy bankót, és felém nyújtotta. Amikor azonban érte nyúltam, visszahúzta a kezét.

– Cserébe randiznod kell velem. A nevem Gill.

– Akkor csak még több pénzt veszítenél, nem gondolod, Gill?

Tekintetét dús kebleimen legeltette. Ha jobban bámul, kiesik a szeme a helyéről.

– Úgy érzem, miattad megéri.

Tovább ömlengett – úgy tűnik, én voltam a legszexibb teremtés, aki a PVE szent területére lépett –, de nem különösen hallottam. A figyelmemet elvonta a pázsiton átkelő alak. Magas volt, valamivel több mint száznyolcvan centi, széles vállú, vékony, mégis izmos felépítéssel. Sötét kapucnis pulcsit viselt baseballsapkával, a kapucnit pedig a tetejére húzta. Az a fajta öltözék, amit hétköznapiak terveztek. Fejét lehajtotta, kezét zsebre dugta, járása határozott, de nem sietős. Láthatóan nem akart feltűnést kelteni.

Ám sajnos nem járt sikerrel.

Ez a srác egy kétmillióس tömegből is kitűnne. Nem a kinézete miatt; sötét ruhái egy centit sem fedtek fel belőle. Hanem ahogy mozgott. Mint egy istenség, akit azért küldtek a földre, hogy megmutassa az egyszerű halandóknak, milyen jelentéktelenek valójában. Lassan és egyenletesen lépdelt, de volt benne valamiféle igyekvés. Valami kíméletlen és heves. Minden lépést megfontolt és párdúc-szerű kecsességgel hajtott végre. Egy zsákmánya felé közeledő vadállat finom lopakodása, mielőtt lecsap az áldozatára.

És mennyire lecsapott.

Gillből csak ömlött a szó, de nem tudtam elszakítani a tekintetem a kapucnis srácról. Tíz lépést tett, és az árnyéka máris fölénk magasodott, kizárva a délelőtti napsütés minden sugarát. Teljesen beleborzongtam, csakhogy nem a fény hiánya miatt.

– Húzás. – Egyetlen ellentmondást nem tűrő parancsszó.

Gill egy pillanatra döbbenetn nézett, de vigyora nem olvadt le a képéről.

– Segíthetek, tesó?

– Segíts magadon, *tesó*. Állj fel, és tűnj innen!

Kale mély és veszélyes hangon beszélt, de Gill vagy idióta volt, vagy túlságosan beszívott, hogy észrevegye. Nevetve felállt, felfújta a mellkasát, és megfeszítette a vállait. Kettejük közül ő bizonyult nagyobbaknak, egy jó fejvel magasabb lehetett, és súlyban olyan harminc kilót verhetett Kale-re. Ennek dacára, ha nem vigyáz, könnyen hamuként végzi...

Ha van olyan szerencséje.

Bármennyire szórakoztatott a műsor, magam is felálltam. Nem akartam felelős lenni egy füves arc bezúzott koponyájáért, csak mert a mű ikerszörnyecskéim ki akartak szabadulni a ketrecükből.

– Nyugi. Ő az én pa...

– Na nem, bébi – puffogott Gill. Vigyora rosszalló fintorrá vált.

– Nincs semmilyen nyugi. Jobb, ha elhúz innen ez a tag. Nem látom, hogy rád lenne írva a neve.

Így igaz, ám gyakorlatilag az *én* nevem volt *őrá* írva.

Kale lekapta a szemüvegét, szúrós kék tekintettel farkasszemet nézett Gill-lel. A srácnak volt annyi esze, hogy hátráljon egy lépést. Nem tudom, mit látott, ami ennyire kizökkentette; amikor Kale élénkkék szemébe néztem, nem láttam mást, mint tökéletességet

nyálcsorgatóan elképesztő csomagolásban. Mások azonban? Veszélyt láttak. Halált láttak. Azt látták: *fuss, ha kedves az életed!*

– Tízíg számolok – figyelmeztette mosolyogva Kale. A vigyora fülig ért, és a borzongás hullámaint küldte végig rajtam. – Nem akarsz itt lenni, amikor...

Gill félrelökött az útból, és vissza sem nézve elinalt az udvaron.

Felnevettem, Kale pedig a homlokát ráncolta.

– Azt akartam mondani, hogy amikor háromig jutok. Tökre elrontotta.

Elvettem tőle a szemüveget, és visszacsúsztattam az arcára, mielőtt egy apró csókot nyomtam az ajkára.

– Nem szabadna itt lenned.

– Neked sem. – Nem láttam a tekintetét a szemüvegen keresztül, de a nyakamat tettem volna rá, hogy szúrósan mered rám. – Nem szabadott volna úgy elviharzanod otthonról. Várnod kellett volna.

Bárkinek, aki nem ismerte, Kale szavai intő jelnek tűnhettek. Egy instabil, erősen birtokló, komoly kontrollproblémákkal küszködő pasi hablatyolásának. Valójában Kale egyszerűen nem ismerte a társadalmi normákat. Tizenkilenc évének jelentős részét a Denazen vállalat foglyaként töltötte, mit sem érzékelve a külvilágból.

Fegyvernek nevelték, és tökéletes gyilkológéppé képezték ki, akit piszkos munkájuk elvégzésére kényszerítették kegyetlen és embertelen módszerek terhe alatt. Egy Hatos volt, akárcsak én, érintése azonnali halált jelentett minden szerencsétlen flótásnak, aki keresztezni merte az útját. Amikor találkoztunk, valamilyen máig ismeretlen oknál fogva, én voltam az egyetlen immunis személy a képességére. A dolgok megváltoztak azóta; jóra és rosszra fordultak.

Kale összeráncolt szemöldökkel megrángatta a trikóm pántját.

– Megértem, hogy óvatosnak kell lennünk, de hiányzik az arcod.

Közelebb léptem hozzá.

– Ma reggel láttad az arcomat. Olyan két órája. – Sőt, meg is csó-
kolt. Még hozzá fenomenálisan, mielőtt béna ürüggyel leállítottam
és elsomfordáltam... Most kissé hátrahúzódtam, és illegetni kezd-
tem magam. A mellkasom két új éke ennek megfelelően ringató-
zott. – *Mellesleg*, ne mondd, hogy nem tetszik a látvány.

Elfintorodott.

– Pedig nem tetszik. Nem te vagy.

– Ne már – mondtam, és játékosan a terebélyes fa árnyékába
húztam. – Az életed kész főnyeremény, *tesó!* A barátnőd bárkivé át
tud változni a világon. Pornósztár hercegnőből szexi könyvtárossá
egy szempillantás alatt.

Elhúzódtott, és szemüvegét enyhén lecsúsztatta, tekintetét rám
szegezte. A testemen átrobogott a hév.

– A *barátnőm* tökéletes. A teste, az arca, a haja – Kale ajka felfe-
lé görbült – és a viselkedése.

Nem tudtam visszatartani a vigyorem. Gondoltam, hogy ezt
fogja mondani, de atya gatyá, milyen szexi volt! Jobbra-balra san-
dítva megszabadultam az álcámtól, az egyetlen és utánozhatatlan
valómként állva előtte.

– Jobb így?

Elégedettség villant a szemében, harcolva a fancsali zavarodott-
ságával.

– Nem szabadna így mutatkoznod mások előtt.

Megragadtam a pulcsija elejét, és közelebb húztam magamhoz.

– Hogy veszlek rá másképp, hogy megcsókolj?

Az ajka megrándult, olyan mosolyra fakadt, amit csupán nekem tartott fenn. Picit ártatlan, picit huncut és atom szexi. Minden átkozott alkalommal elolvadtam tőle. Lábujjhegyre emelkedtem, és a számat az övéhez érintettem. Meleg volt, puha, maga a mennyország. Mohón reagált, beljebb húzott a fa árnyékába, majd felcserélte a pozícióinkat. Hátamat a fatörzsnek nyomta, a fejem két oldalára helyezte a karjait. Védelem, ébredtem rá. Így esély sem volt, hogy bárki meglássa az arcomat.

Atyám, megvesztem ezért a srácért!

Bár az ő kezei épp feladatot láttak el, ez nem jelentette, hogy az enyémekeknek muszáj volt unatkoznia. A hátára csúsztottam a tenyeremet, be a pulóvere alá, ujjaim a csupasz bőre után kutattak. Amint megtaláltam, Kale élesen beszívta a levegőt, mélyítette a csókot, és sóhajtása új értelmet adott az elégedettség szónak.

Körmöm a gerince vonalát karcolta, közvetlenül a derekánál. Ott feküdt az új tetoválása széle, egy kaszából gomolygó sötét köd pere-me, ami a nevemet rajzolta ki. Március elején csináltatta, két nappal azután, hogy megkaptam a Felsőbbrendűség szert.

Kale a karját továbbra is a fának vetette, miközben ujjbegyei a hajammal játszadoztak. Az érzéstől, ahogy mozogtak a tincseimben, lágyan simogatták a bőrömet, libabőrös lettem.

Felsőhajtva hozzásimultam, ő pedig felkuncogott.

– Imádom, amikor ezt csinálod – suttogetta a nyakamba.

A mellkasomba ismerős fájdalom hasított.

Elnyomtam magamban, és körmeimet végigfuttattam a hátán. Ívben megfeszült, és egyetértően felmordult. A hang a gerincemet bizsergette, ám egyszerre táplálta a fájdalmat a mellkasomban, emlékeztetett valamire, amit egyszer mondtak nekem, valamire, ami összetört.

A fájdalom szétrobbant, nem kívánt képeket és hangokat hozva magával, amelyeket nem tudtam kizárni. Előhívtam az álcám, ami-re Kale ledermedt, rögtön észlelve, mikor változtatok alakot.

Elhúzódot.

– Tudod, hogy *utálom*, amikor ezt csinálod...

Kale más alakban nem volt hajlandó megcsókolni. A közelmúlt eseményeire tekintettel megértettem az érvelését, és számos alkalommal ki is használtam. A nyelvem hegyén összegyűltek a szavak, bocsánatkérés és magyarázat, amit nem tudtam kiejteni. Ehelyett csak összeráncoltam a szemöldököm. Ellökte magát a fától, és visszahúzta a kapucniját, mielőtt óvatosan végigpásztázta az udvart.

– Beszéltél az unokatestvéreddel?

A büntudat átsüvített rajtam, elűzve az akaratlan jeleneteket a fejemből.

– Valami olyasmi.

Megigazította a szemüvegét.

– Valami olyasmi?

– Megint meg kellett tennie. Ő most... – Korábban érkeztem a PVE campusára, hogy találkozzak az unokatestvéremmel, Brandttel. Az elmúlt néhány hétben nem váltottunk, csak néhány gyors üzenetet, és hiányoltam őt. De amikor a szobájához értem, nem az unokatestvérem nyitott ajtót. Legalábbis nem a néhány hete látott változata. – *Megváltozott.*

Brandt, mint addigra a legtöbb ember az életemben, Hatos volt. Egy lélekugró. Szuperritka és valamelyest elszomorító; amikor a teste meghalt, az életerejé átugrott a hozzá legközelebb eső személybe. Ha ez a személy egy másik Hatos volt, Brandt megörökölte nem csupán a külsejét, hanem a képességét is. Jókora gyűjteményt sikerült felhalmoznia, beleértve a legújabbat, az öngyógyítás képességét.

Baró mutatványnak tűnik, amíg nem ismered a részleteket. Brandtnak kell viselnie a halál fizikailag és élettanilag káros hatásait, és hajlandónak kell lennie ölni is. Hisz a lélekugrás folyamata során kilakoltatja a test eredeti tulajdonosát, aki ezzel semmivé válik. Ezelőtt háromszor csinálta, most már négyszer. Ha a Denazen tudomást szerezne róla, úgy érzem, Brandt átvinné Kale helyét első számú célpontként. A potenciálja szó szerint korlátlan.

Kale a derekam köré fonta a karját, és magához vont egy gyors, de heves ölelésre.

– Erős srác. Mindent megtesz a családja védelmében.

– Én is épp ezt teszem majd, amikor szétrúgom a hátsótokat – szólt egy vékony, magas hang mögülünk. Megfordultunk, és egy picike, vörös hajú lányt pillantottunk meg, erősen szeplős arccal és dühös arckifejezéssel. Anya kedvelt álcája, Molly volt az, aki sandán bámult ránk. – Mindketten megbuggyantatok, vagy halálvágatok van? – Nehéz volt komoly képet vágni, amikor beszélt. Hogy a nyavalygós vöröske testében egy tündérszerű, de kőkemény gyilkológép lakozott, szinte felfoghatatlan volt.

Kale szólásra nyitotta a száját, aztán bármiféle kifogás nélkül becsukta. Néhány harcot még maga Kale sem nyerhetett meg, anya ezt tökéletesen belenevelte. Hozzá hasonlóan, anya élete nagy részét – vagyis az én életem nagy részét – a Denazen foglyaként töltötte. Míg várandós volt velem, bezárták, majd később elvettek tőle, és odaadtak Marshall Crossnak, annak a férfinak, akit az apámnak hittem. Azt mesélték be nekem, hogy anya belehalt a szülésbe, ám nem sokkal a Kale-lel való találkozásom után kapcsolatba kerültem vele. Kiskoromban mást sem akartam, mint találkozni vele, egyetlenegyszer beszélgetni. Most, hogy az életem részét képezte, és végre lehetőségem nyílt megismerni őt, alig beszélünk egymással.

Kale megragadta a kezem, és az arcához simította, mielőtt gyors puszit nyomott a homlokomra. Egy pillanatig állta a tekintetem, és nem került el a figyelmem a futó megbántottsága. Azelőtt, hogy bármit is mondhattam volna, lelépett.

– Hatásos belépő – motyogtam.

Elfordultam anyától, és elindultam az épület felé, de ő csípőre tett kézzel elém lépett.

– Komolyan? Még mindig így állunk? Hónapok teltek el azóta!

Miután megtudtam, hogy a férfi, akit az apámnak hittem, nem is az apám – nem mintha panaszkodnék, az a csávó teljesen kettyós volt –, kérdőre vontam anyát, követelve, hogy árulja el, ki az igazi spermadonor. Azóta sem vallott színt.

– Azért jöttünk, hogy egy tanár után kémkedjünk? – Hetek óta ez volt a leghosszabb mondat, amit felé intéztem.

Ginger, a földalatti mozgalom vén-mégis-meglepően-fürge vezetője, megbízott minket, hogy nézzünk utána valami professzornak, aki nemrégiben a Denazen radarjára akadt. Brandtet, aki most a Sam nevet viselte, pedig elküldte, hogy épüljön be az egyetemre, és tartson szemmel egy hallgatót. Egy Hatost, aki képes a női nem irányítására. Feltehetően a Denazen csorgó nyállal várta, hogy megkaparinthassa mindkettőjüket. Így nekünk kellett előbb odaérnünk.

Anya, tudva jól, hogy jobb, ha rám hagyja, felsóhajtott.

– Igen. Az 1240-es teremben van.

– Neve?

– Ginger csak a terem számát adta meg.

Hitetlenkedve pislogtam.

– 1240-es terem? Ennyi? Semmi név? Vagy hogy miért érdekli őket? Mi a képessége?

Anya vállat vonva megindult.

– Csak azért jöttünk, hogy ránézzünk.

Sietve utánaeredtem, és az útját álltam.

– A sötétben tapogatózunk. Mi van, ha megijesztjük? A képessége...

Anya benyomta a bejárati ajtót, és gyorsított a tempón.

– Nincs neki. – Tehát *mégsem* csak a terem számát tudjuk!

– Nincs neki? – Közelebb hajolva azt suttogtam: – Úgy érted, ő egy Semmi?

Anya lelassított, majd megállt, és felbőszült pillantást vetett rám.

– Ginger csak annyit mondott, hogy nézzünk utána a fickónak, aki egy Semmi. Nem számít, mennyi kérdéssel bombázol, ennél nem tudok többet.

Összefontam a karom.

– Ha azt mondaná, hogy dugd a kezed a faapritóba, azt is megtennéd?

Anya a szemeit forgatta, és a megváltozott méretük, formájuk és színük ellenére sikerült hibátlanul átadnia a mindennapos fejfájást, amit okoztam neki.

Egy csapat lány haladt el mellettünk, a legszélső a vállamnak ütközött. Bocsánatkérően biccentett, majd a barátai után iramodott.

– Kezdenek gyűlni. Minél előbb essünk túl rajta!

Anya álcázási képessége hasonló volt az enyémhez, ám közel sem olyan stabil. A legkisebb ütközés is visszaváltoztathatta a valós alakjára. Mozogni tudott, de a külső tárgyakkal való interakció megnehezítette a dolgát. Feltételeztük, hogy a felturbózott képességem annak a szernek köszönhető, amit anya várandósan kapott egy Denazen-kísérlet részeként, amivel erősebb, veszélyesebb Hatásokat akartak teremteni.

Felsóhajtottam, és követtem őt az épületbe. Beletelt néhány percbe, mire az 1240-es teremhez értünk, ami viszont szinte üres volt. Egy férfi állt elől, háttal nekünk. Egy papírhalom fölé hajolt, és egy fiatalabb sráccal beszélgetett, aki egy rakás könyvet tartott a kezében. Amikor végeztek, a hallgató egy mosolyt villantott felém, mielőtt elment.

– Na – kezdtem. – Lássuk, mivel van dolgunk. – Hunyorogva a táblára néztem. – Bevezetés a kreatív írásba.

Anya elszántan az élre tört. A padsor feléig jutottunk el, amikor a tanár megfordult: fekete, drótkeretes szemüveg és dús, valamegyest rakoncátlan homokszínű haj. Magas volt, sportos testalkatú, és ahogy tett egy lépést előre, neonsárga zokni villant ki a nadrágja alól. Nem kellett tüzetesebben megnéznem, hogy tudjam, egy mosolygó arc egy kis fejszével is kikandikál a sarkánál. Ha a pasas levette volna a cipőjét, egy kis lyuk lenne az egyik zokniján, ott, ahol beakadt egy kiálló szögbe a konyhánk és a nappalink között. Ez volt a szerencsezoknij.

Honnan tudtam?

Mert Brandt és én poénból vettük neki öt évvel ezelőtt.

A tanár, akit a Denazen keresett, a nagybátyám volt, Mark.

2.

– M^{ARK?} Anya olyan hangot hallatott, ami egy tőle szokatlan vinnyogásra hasonlított, és mókásnak tűnt egy hidegvérű gyilkos szájából – aztán megiramodott. Rekordidő alatt ért az ajtóhoz, és lépte át a küszöböt, faképnél hagyva engem.

– Öhm, oké – mondta a nagybátyám, és megállt a padsor végén. – Még nem kezdődött el az óra. Jó tudni, hogy ilyen hatást gyakorlok a diákjaimra. – Mosolyogva kezét nyújtott. – Mark Cross, *Bevezetés a kreatív írásba*. Maga is a diákom lesz?

Örlődve, hogy anyáért szaladjak, vagy hazahúzzak és nekitámadjak Gingernek, kábán kezét nyújtottam.

– Holly Kasbalm. Igen. Felvettem az órát. A, hm, barátnőm csak benézett.

– Nyilvánvalóan nem tetszett neki, amit látott. Honnan...

– Mark Cross, igaz? – szólott egy hang a terem hátuljából. Az ajtó hangos nyikorgással becsukódott. Megfagyott a vér az ereimben, míg a gyomorsavam örülden kavargott. Nem voltam önmagam, de

ez nem akadályozta meg a szívemet, hogy úgy csapongjon, mint egy Screamo-dal szeszélyes refrénje. Felismertem azt a hangot. *Gyűlöltem* azt a hangot. Maga volt a rémálom. Az a fajta, amitől izzadságban úszva, kiszáradt torokkal és remegő kézzel felriadok az éjszaka közepén. – Adnál nekünk egy percet, szívi?

Hosszú, fekete haj, irtóra elmosódott szemfesték. Az ajtóban álló srác magabiztos, ugyanakkor hátborzongató vigyort villantott. Magam voltam az önuralom mintaképe, amiért bazi nagy piros pontot érdemeltem volna. Able tavaly megpróbált kinyírni, és a jelenlegi száz problémám közül ő kilencvenkilencnek volt az okozója. Neki volt köszönhető Kale legutóbbi kirándulása a Denazenben, és ha elég mélyre ások, úgy éreztem, találnék rá módot, hogy Lincoln meggyilkolását is rábizonyítsam.

– Várd ki a sorod – sziszegtem. Aztán Markhoz fordulva hozzátettem: – Beszélhetnénk négyszemközt?

A bácsikám elmosolyodott, majd megragadta a vállam, és kissé balra tolt, intve Able-nek is.

– Nos, talán mindkettőjük kérdésére választ adhatok. Ha ez nem felel meg, attól tartok, ma nincs sok időm. Talán...

– Nem tartom fel sokáig, Mr. Cross – vágta közbe Able. – Csak egy gyors kérdés. – Körülbelül egy méterre tőlem megállt, és kacsintott. – Ami azt illeti, nem is zavarok, amint elárulja, mit tud a Kilencekről.

A nagybátyám ledermedt. Arca elsápadt, és a vékony ér a nyakában megrándult. Mark Cross magán mutatta be, milyen, amikor zúzós metálról egy szempillantás alatt liftes klasszikusra váltasz.

– Holly, ha megbocsátanál egy pillanatra. – Megpróbált az ajtó felé terelni.

Lecövekeltem, majd kettőjük közé helyezkedtem.

– Biztos benne, Mr. Cross? A srác mintha fenyegetné magát.

Able felnevetett. Nem halk kuncogás vagy jókora röhögés volt ez, hanem egy totál kattant kacarászás. Mire össze tudta szedni magát, rákvörössé vált és levegő után kapkodott. Egyszerűbb lett volna, ha szétrúgom a golyóit, és megyünk a dolgunkra.

– Kíváncsi kiscsaj. Vagy jobb jegyért tepersz a tanár bácsi ágában, vagy... – A hátsó ajtó ekkor nyikorogva kinyílt, és a Molly-vá vált anyám sétált vissza rajta. Földbe gyökerezett a lába, amikor megpillantotta Able-t, tekintete Mark és köztem ugrált. – Vagy több is rejlik itt, mint ami elsőre látszik – fejezte be gonosz vigyorral Able. Visszafordult felém, és figyelmeztetés nélkül kitepte egy hajtincsem. A szálak szökévé változtak a markában, amitől újra felkacagott. – Rég találkoztunk, *Dez*.

Mark elfúló hangot hallatott, és megtántorodott.

– Micsoda...

Oldalra lépve beékeltem magam kettőjük közé, egy másodperc – talán kettő – telt el, mielőtt elszabadult a káosz. Able ökle alulról állon talált, és zihálva meginogtam. Fény robbant a szemem mögött, és a szoba örült szögben megdőlt. Szerencsére Mark akcióba lendítette gyilkos reflexeit, és elkapott, mielőtt földet érek.

Ekkor csatlakozott anya a bulihoz.

Tekintettel a fejemben szambázó színpompás madarakra, először nem láttam, csak *hallottam* őt. Micsoda féleszü ez az Able! So-se piszkálj fel egy anyatigrist! Állatias üvöltés szakadt ki anya torkából, és amikor kitisztult a látásom, láttam, amint előretör. Másodpercekkel a becsapódás után az álcájából származó illúzió semmivé foszlott. Vállig érő vörös haját és tengernyi szeplőjét hosszú, szőke tincsek váltották fel, keretezve tündérszerű arcát és barna, dühtől csillogó szemét.

Mögöttem Mark hüledezni kezdett.

– Sue...?

Anya, ki sem zökkenve, mozgásképtelenné tette Able-t néhány gyomrossal. Ő felhördült, és keményen elterült. Megnyugodtam, hogy nem fog felkelni, de tévedtem. Kissé ingatagon, de azért fel-tápáskodott, és a védjegyül szolgáló hátborzongató vigyort vil-lantotta fel.

– A játéknak vége, fiúk, lányok!

– Azt meghiszem – felelte anya hasonló vigyorral. Megpördült, lábát a magasba lendítette. Telibe találta Able arcát, a finom puf-fanás rendkívüli elégedettséggel töltött el. A srác eldőlt, mint egy krumpliszásák. És ezúttal lent is maradt.

Előreléptem, és megbököttem a cipőm orrával. Talán a bökés túl enyhe kifejezés. De *túlzás* lenne azt mondani, hogy megrug-dostam...

– Hát ez gáz.

Anya hirtelen felém fordult, mintha elfelejtette volna az elképedt Semmit, avagy Markot a teremben.

– Mi a fenét képzelte, hogy így mutatkozol? Kevesebb mint öt percre hagylak magadra...

Hitetlenkedve a levegőbe lendítettem a karom.

– Nem akarom elrontani a kifakadásod, de ez... – Lemutattam a ruhámra, a fenékvillantós nadrágra, a fehér trikóra és a viselt Vans sportcipőre. Ma reggel mindenből magamra dobáltam az elsőt, ami a kezem ügyébe akadt, tudván, hogy álcázva leszek. – Ez nem szán-dékos. Komolyan azt gondolod, hogy kilépnék ilyen rövidnáciban az *emberek* közé?

Anya olyan pillantást küldött felém, ami azt üzenete: *igen, azt gondolom.*

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha örökre és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatod vele.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

És nem tévedett, de ez totál lényegtelen. Hisz nem erre utalt. Amint Able rám szállt, ledobtam az álcám. Önmagam voltam, Deznee Cross, teljes fantasztikus dicsőségében.

– Segítségre lesz szükségünk, hogy hazacipelhessük a szuvení-rünket – mondta anya, állával Able felé bökve. – Tudasd Kale-lel, hogy végeztünk, majd kérj erősítést Gingertől.

Elfordultam tőle, és előhúztam a telóm. Éppen tárcsázni készül-tem, amikor felfigyeltem Markra. Úgy bámult, mintha még soha nem látott volna. Nyilvánvalóan nem kerülgethettem a kényes té-mát. Felsőhajtottam.

– Tudom, hogy ez úgy tűnhet, mint valami...

Előrehanyatlott, és körém fonta a karját, és hosszú ideig egyi-kőnk sem mozdult. A saját *apámmal* való feszült kapcsolatom arra készítetett, hogy fiatalon másik apafigurát keressek. Mindig is közel álltam Markhoz, és csak ebben a pillanatban jöttem rá, mennyire hiányzott az életemből.

– Így már minden világos – mondta elhúzódva. A mosolya úgy ragyogott, akár a nap. – Hatos vagy.

– Én... Honnan tudod, mi... – Bennem akadtak a szavak, de nem számított. Rólam el is feledkeztek.

Mark gyengéden félretolt, és odalépett anyához. Az arckifejezése – ámulat, vágyakozás és hamisítatlan öröm – szürreális volt. Anya hátrált néhány lépést, mielőtt nekiütközött az első padsornak. Ami-óta megismertem, sosem láttam őt meghátrálni. Jó, kivéve, amikor belefutottunk ebbe a gazfickóba...

Miközben ott álltam bambán, meghökkenve az arckifejezésétől és furcsán merev vállától, Mark megszüntette a kettőjük között lé-vő távolságot, és olyan csókot nyomott anya szájára, ami ránézésre Kale-ével vetekedett.